

Камінь, який досі відкидають

***«Камінь, який відкинули будівельники
тепер став наріжним каменем».
Матвія 21:42***

Ми наближаємося до того часу року, коли християнський світ почне звертати свою увагу на ті серйозні події, які відбулися в Юдеї майже дві тисячі років тому і завершилися арештом, судом і розп'яттям Ісуса, Сина Божого, який прийшов у світ, щоб бути Месією і Царем обітниці.

Коментатори кажуть нам, що в історії людства ніколи не було такого періоду, як останні кілька десятиліть, коли відбулося так багато видатних подій, що змінили весь хід історії людства. Однак це неправда, якщо порівняти з народженням, служінням, смертю та воскресінням Ісуса. Ці події, хоча і пов'язані в основному з однією особистістю, вже потрясли світ і призначені змінити хід та перспективи людства в майбутньому набагато більшою мірою, ніж у минулому.

Ісус, якого відкинули

Про Ісуса написано, що «Він прийшов до свого народу, але вони Його відкинули» (Іван 1:11). Це було безпосередньою причиною переслідувань,

які призвели до Його жорстокої і передчасної смерті. «Свій народ» — це народ Ізраїлю. Багато простих людей цього народу раділи його посланню, і за кілька днів до його розп'яття вони з ентузіазмом проголосили його Царем (Іван 12:12-15). Однак релігійні лідери думали інакше. Вони заздрісно ненавиділи Учителя і врешті-решт домоглися його арешту і розп'яття. Іван 15:25

Ісус добре знав, що книжники і фарисеї ненавидять його. Одного разу, ближче до кінця свого служіння, він розповів їм притчу, яка так точно відповідала обставинам, що навіть вони зрозуміли її значення. Однак їхній гнів ще більше зріс, і вони стали ще більш рішучими в своєму намірі вбити його. Притча була про господаря, який посадив виноградник, а потім залишив його на піклування виноградарям, а сам відправився в далеку країну. Коли настав час збирати плоди, господар послав своїх слуг до виноградника, але виноградарі, яким він доручив догляд за ним, вбили деяких із них, а інших побили. Врешті-решт господар послав свого сина, думаючи, що виноградарі поважатимуть його, але вони не поважали. Вони вбили і його. Матвія 21:33-46

Господарем у цій притчі був Єгова, а виноградником — єврейський народ. Виноградарі були релігійними правителями народу, а слуги, яких спочатку послали представляти господаря, були пророками. Записи свідчать, що релігійні правителі вбили пророків і побили камінням тих, кого послав Бог

(Матвія 23:37). Тепер вони планували вбити Сина, якого послав Небесний Отець.

Розповівши цю притчу, застосування якої було настільки очевидним, Ісус процитував пророцтво про камінь, який відкинули будівельники: «Хіба ви ніколи не читали в Писаннях: Камінь, який відкинули будівельники, став наріжним каменем: це справа Господня, і це дивовижно бачити. Кажу вам, що Царство Боже буде відібране у вас і дане народу, який принесе належний плід. Кожен, хто спотикається об цей камінь, буде розбитий на шматки, а той, на кого він впаде, буде розчавлений». Матвія 21:42-44; Псалом 118:22,23

Сам Ісус був тим каменем, який відкинули будівельники – релігійні правителі Ізраїлю. Пророк Ісая передбачив одну з причин, сказавши: «Не було в ньому ні чогось прекрасного, ні чогось величного, що приваблювало б нас до нього» (Ісая 53:2). Насправді, звичайно, Ісус був досконалим, «святим, безгрішним, незаплямованим, відокремленим від грішників» (Євреїв 7:26). Він був добрим і співчутливим і робив добро. Він зцілював хворих і воскрешав мертвих. Він підбадьорював малодушних і виявляв милосердя до грішників. Він засудив фарисея, який дякував Богові, що він не був як митник, і похвалив митника, бо той визнав свій гріх і смиренно просив Бога про прощення. Дії 10:38; Матвія 11:5; Луки 18:9-14

Однак це не були ті якості, яких шукали книжники і фарисеї в тому, кого вони хотіли прийняти як

свого Месію і Царя. Вони хотіли Месію, який не викривав би їхні злі вчинки, як це робив Ісус. Вони бажали того, кого могли б контролювати як свого роду маріонеткового царя, добре підготовленого як генерал, щоб підняти і командувати завойовницькою армією, але задоволеного тим, що вони правлять і експлуатують народ, як їм заманеться. Отже, з їхньої точки зору, Ісус не мав тієї краси, яку вони могли б бажати.

Для книжників і фарисеїв Ісус не відповідав їхнім бажанням щодо обіцяного Месії. Ілюстрація про камінь, який став наріжним каменем, нагадує будівництво споруди. Наріжний камінь був початковою точкою фундаменту, а решта фундаменту була вирівняна і вирівняна щодо цього каменю. Ісус був не тільки наріжним каменем духовного храму, але й «головою кута» (), тобто він був найвищим каменем, який зв'язував всю споруду воєдино. Таким чином, будівельники, не розуміючи, яку споруду зводив Бог, відкинули Ісуса. Вони не могли знайти для нього місця у своїх планах, а Божий план вони відмовилися слухати.

Піднесений Богом

Усі трагічні події, що супроводжували життя Ісуса, сталися через те, що будівельники відкинули його. Однак його піднесення до небесної слави після страждань і смерті було виконанням пророцтва, що відкинутий камінь стане наріжним каменем. Він не був би главою старого єврейського дому, який книжники і фарисеї так

жалюгідно спотворили і викривили своїми егоїстичними методами будівництва, а нового дому, духовного дому. Оскільки це було правдою, було доречно і необхідно, щоб наріжний камінь був спочатку закладений для нового дому, щоб вся споруда відповідала Божому плану і задуму.

Говорячи про вірного і воскреслого Ісуса, апостол Петро каже таке: «Прийшовши до Нього, живого Каменя, відкинутого людьми, але вибраного Богом і дорогоцінного для Нього, ви також, як живі камені, будуйте духовний дім, щоб бути святим священством, приносячи духовні жертви, прийнятні для Бога через Ісуса Христа. Бо в Писанні сказано: Ось, я кладу в Сіоні камінь, вибраний і дорогоцінний наріжний камінь, і хто вірить у нього, той не буде засоромлений. Для вас, хто вірує, цей камінь дорогоцінний. А для тих, хто не вірує, камінь, який відкинули будівельники, став наріжним каменем, каменем, що спотикає, і скелею, що збиває з ніг. Вони спотикаються, бо не слухаються послання, до чого вони й були призначені. Але ви — вибраний народ, царське священство, святий народ, особлива власність Бога, щоб ви проголошували хвалу Того, хто покликав вас із темряви до свого дивного світла. Колись ви не були народом, але тепер ви — народ Божий; колись ви не отримали милості, але тепер ви отримали милості. 1 Петра 2:4-10

Новий народ

Коли Ісус дав зрозуміти книжникам і фарисеям, що камінь, який вони відкидали, стане наріжним

каменем, він додав: «Кажу вам, що Царство Боже буде відібране у вас і дане народу, який принесе належний плід». (Матвія 21:43). У уроці, який ми цитували з Петра, де він згадує про камінь і нову будівлю, яку почали зводити з Ісусом як наріжним каменем, він також розповідає нам про народ, якому, за словами Ісуса, буде дано Царство. Він сказав: «Ви [церква] є ... святим народом». 1 Петра 2:9

Народ Ізраїлю міг би бути Божим царським народом або народом Царства. У Виході 19:5,6 ми читаємо про Божу обіцянку Ізраїлю, якщо вони будуть слухатися Його законів. «А якщо ви будете слухатися Мене і дотримуватися Моєї угоди, то ви будете Моїм особливим скарбом серед усіх народів землі, бо вся земля належить Мені. І ви будете моїм царством священиків, моїм святим народом. Це послання ви повинні передати народу Ізраїлю». Спочатку ці обіцянки були дані цьому народу. Однак, оскільки вони відкинули пророків і, зрештою, вбили Божого Сина, царство було відібране у них, і, починаючи з Ісуса як наріжного каменя, Бог почав створювати новий народ. Є багато обіцянок, особливо в Новому Завіті, які стосуються тих, хто стає частиною цього нового духовного народу. «Якщо ми страждаємо, то будемо і царювати з Ним» — одна з них. 2 Тимофія 2:12

Робота Бога з часів П'ятидесятниці полягала у покликанні та виборі тих, хто буде царювати з Христом () у цьому тисячолітньому царстві. (Об'явлення 20:6). Це буде справжнє царство,

хоча цей факт давно втратився з поля зору більшої частини християнського світу, але апостоли та рання церква розуміли це. Вони вірили, що це славне царство Месії наближається. Вони знали, що Ісус повернеться, щоб встановити це царство на землі, поклавши кінець довгій ночі плачу і смерті на землі. Павло писав: «Ніч майже минула, день наближається» (Римлянам 13:11,12).

Це буде день, який настане в результаті правління Христа, який був піднесений до вершини кута в структурі месіанського царства. Дійсно, це день, який принесе Небесний Отець. Це Його діяння, і «воно дивне в наших очах». (Матвія 21:42). День благословення царства не буде людською утопією, а днем світла і радості, який буде результатом сходження «Сонця праведності», яке зійде «з цілющою силою в своїх крилах». Малахія 4:2

Втрачене бачення

Незабаром після того, як апостоли заснули у смерті, бачення надії на царство почало зникати. Дві помилкові точки зору поступово розвинулися, щоб зайняти його місце в серцях християн. Перша полягала в тому, що Царство Боже буде встановлено церквою, яка об'єднується з цивільною владою. Світ, який називає себе християнським, тепер знає, як жалюгідно це провалилося. Пізніше розвинулася помилкова теорія, що Царство, про яке йдеться в Біблії, є лише праведним впливом, який чиниться на

серця і життя віруючих. Стверджується, що коли весь світ навернеться до праведного життя, Царство повністю настане.

Великі і широкомасштабні місіонерські зусилля з метою навернення світу були зроблені, особливо протягом останніх півтора століття, з надією на здійснення обіцянки про Царство. Зараз повільно починає усвідомлюватися, що ця точка зору є такою ж розчаровуючою, як і теорія про церкву і державу. Через це багато хто зараз визнає, що насправді не знає значення християнства, а також чи воно досягло успіху чи зазнало поразки. Це очевидно з наступного тексту, написаного кілька десятиліть тому покійним доктором Чарльзом В. Ренсоном, генеральним секретарем Міжнародної місіонерської ради, і опублікованого в журналі *Christian Century*.

«Все більше визнається, що ми не знайдемо відповідей на деякі з найскладніших питань сучасної місіонерської практики, доки не досягнемо нової ясності щодо християнського значення історії. Чого ми очікуємо від місіонерської проповіді церкви? Яке значення має християнська надія – в історії та поза історією? І як ця надія пов'язана з нашим місіонерським покликанням? У певному сенсі сучасна криза місій походить від усвідомлення того, що ми насправді не знаємо відповідей на ці питання, або принаймні що відповіді, які ми зазвичай пропонуємо, є абсолютно недостатніми».

«Тлумачити це відродження інтересу до есхатології [долі людства] лише як форму втечі від практичних проблем, які стали надто складними для вирішення, означає повністю неправильно його інтерпретувати. Ці питання є, скоріше, результатом нового реалізму, який визнає катастрофічний характер історії і шукає відповідь на нього у світлі повноти християнського одкровення і християнської надії. Вони є спробою піддати всю історичну діяльність християнських місій судовому розгляду Слова Божого».

Саме тут і полягає нинішній суд Божий над нами. Цілком можливо, що те, чого наш Господь Бог найбільше вимагає від нас у цей час, — це покаяння і переосмислення тих речей, у яких ми не дотрималися простої покори: тих прозрінь, які ми проігнорували, тих переконань, яких ми не мали сили чи мужності застосувати. Це, безсумнівно, буде важкий шлях. Але це може бути дорога, яка веде до воскресіння і оновлення не тільки місіонерського руху, але й усієї церкви».

«Тому я глибоко переконаний, що Бог вимагає від нас не якоїсь грандіозної місіонерської стратегії, не якогось претензійного централізованого планування, а смиренного повернення до Слова Божого, в якому ми знову зустрічаємося з нашим Суддею і Спасителем і отримуємо нове доручення та наказ рухатися вперед».

Це відверте зізнання у розчаруванні. Це смиренне визнання недостатності знання про Божі цілі та про те, яку роботу слід виконувати

через церкву. Це не слова якогось невідомого мирянина, а доктора богослов'я, випускника Оксфордського університету, генерального секретаря Міжнародної місіонерської ради та широко читаного автора книг і статей про християнську місіонерську роботу. Зіткнувшись з суворою реальністю, що місіонерські зусилля церковності зазнавали невдачі, він щиро рекомендував усім повернутися до Слова Божого, щоб дізнатися, чого Він насправді хоче від них. Якщо спостереження доктора Ренсона були правдивими кілька десятиліть тому, то наскільки більше вони описують сьогодні потребу церкви повернутися до Слова Божого — Біблії.

Ісус сказав фарисеям, що вони знецінили Слово Боже своїми власними традиціями — традиціями людей (Марка 7:6-9). Тепер історія повторилася. Традиції та ідеї грішного людства, а не Слово Боже, все більше і більше керують церковними системами та їхніми вченнями.

Протягом століть різні людські традиції все більше намагалися знецінити Слово Боже. Церковно-державна традиція, безсумнівно, зробила це, і хоча зараз ця ідея загалом не схвалюється, вона залишила свій слід у релігійному мисленні. Сьогодні в багатьох країнах видатні релігійні лідери закликають впливати на цивільний уряд у прийнятті законів, які, на їхню думку, підтримають їхні відповідні ідеї.

Однією з найбільш оманливих традицій людей є ідея, що обіцяне Царство Боже є чимось, що має бути встановлене людськими зусиллями. Свідомо чи несвідомо, ця помилкова концепція відкидає Ісуса як наріжний камінь так само, як фарисеї відкинули його. Вони хотіли свого власного царства. Сучасні релігійні лідери втратили з виду Божий план щодо встановлення царства. Вони мало вірять або взагалі не вірять в ідею, що божественна сила буде використана для захоплення влади над землею. Вони славлять Ісуса як людину, але приділяють мало уваги вченням Слова Божого про те, що він має бути Царем Землі і буде правити з «владою над усіма народами». Об'явлення 2:26,27; Псалом 2:6-10; 1 Коринтян 15:22-25

Ісус, наріжний камінь

Суд прийшов на народ Ізраїлю, і суд прийде на світ у Божий час і Божим способом. Усе християнство буде сумувати через свою нездатність досягти людських цілей. Коли їхній дім розвалиться, Ісус, обіцяний Цар землі, наріжний камінь над своїм новим духовним домом, який він будував, незабаром почне своє праведне правління. Це справді Боже діло, і воно дивовижне в наших очах. Послідовники Учителя, які бачать ознаки наближення Царства, можуть щиро сказати: «Це день, який створив Господь; будемо радіти і веселитися в ньому». Псалом 118:24

Радіємо не тому, що церкви занепадають, а тому, що знаємо, що Бог має кращий план для навернення світу. Його план буде славно успішним і принесе обіцяне благословення всім народам землі (Бут. . 22:18; Дії 3:25). Радіємо, знаючи і вірячи, що день, який обіцяв Господь, буде днем все більшої ясності і радості. Він закінчиться славою для Нього, яка заповнить землю, як води покривають море – не завдяки людським зусиллям, а завдяки Його діянню. Авакум 2:14

Це справді дивовижно в очах усіх, хто радіє Богові нашого спасіння і смиренно приймає Христа, наріжний камінь , як свого Приклад, Спасителя і Царя.